

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-147/21
Gugler France/EUIPO, wniesione w dniu 14 września 2022 r. przez Gugler France**

(Sprawa C-594/22 P)

(2023/C 35/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gugler France (przedstawiciel: adwokat S. Guerlain)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Alexander Gugler

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2022 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Gugler France pokrywa własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle
(Belgia) w dniu 29 września 2022 r. – Belgian Association of Tax Lawyers i in./Premier
ministre/Eerste Minister**

(Sprawa C-623/22)

(2023/C 35/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgian Association of Tax Lawyer, Ordre des barreaux francophones et germanophone, Orde van Vlaamse Balies i in., Institut des conseillers fiscaux et des experts-comptables i in.

Druga strona postępowania: Premier ministre/Eerste Minister

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady (UE) 2018/822 z dnia 25 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie automatycznej i obowiązkowej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania w odniesieniu do podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych⁽¹⁾ narusza art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności gwarantowaną przez te postanowienia zasadę równości i niedyskryminacji, z uwagi na to, że dyrektywa 2018/822 nie ogranicza obowiązku zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu do podatku dochodowego od osób prawnych, ale sprawia, że ma on zastosowanie do wszystkich podatków objętych zakresem stosowania dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG⁽²⁾, co obejmuje w prawie belgijskim nie tylko podatek dochodowy od osób prawnych, ale także podatki bezpośrednie inne niż podatek dochodowy od osób prawnych oraz podatki pośrednie, takie jak opłaty rejestracyjne?
- 2) Czy dyrektywa 2018/822 narusza zasadę legalności w prawie karnym zagwarantowaną w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka, ogólną zasadę pewności prawa oraz prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że pojęcia „uzgodnienie” (a zatem również pojęcia „uzgodnienie transgraniczne”, „uzgodnienie standaryzowane” i „uzgodnienie opracowane na zamówienie”), „pośrednik”,

„uczestnik”, „przedsiębiorstwo powiązane”, przmiotnik „transgraniczne”, różne „cechy rozpoznawcze” i „kryterium głównej korzyści”, które dyrektywa 2018/822 stosuje w celu określenia zakresu stosowania i zasięgu obowiązku zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu, nie są wystarczająco jasne i precyzyjne?

- 3) Czy dyrektywa 2018/822, w szczególności w zakresie, w jakim wprowadza art. 8ab ust. 1 i 7 do. dyrektywy 2011/16, narusza zasadę legalności w prawie karnym zagwarantowaną w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka, oraz prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że moment rozpoczęcia biegu 30-dniowego terminu, w którym pośrednik lub właściwy podatnik powinien spełnić obowiązek zgłoszenia uzgodnienia transgranicznego podlegającego zgłoszeniu, nie jest określony wystarczająco jasno i precyzyjnie?
- 4) Czy art. 1 pkt 2 dyrektywy 2018/822 narusza prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że nowy art. 8ab ust. 5, wprowadzony do ww. dyrektywy 2011/16 przewiduje, że jeżeli państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu umożliwienia pośrednikom zwolnienie się z obowiązku przekazywania informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych, gdy taki obowiązek zgłoszenia wiązałby się z naruszeniem przewidzianej prawem tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego, to państwo to musi zobowiązać pośredników do bezzwłocznego powiadomienia każdego innego pośrednika lub, w przypadku braku takiego pośrednika, właściwego podatnika o ciążyących na nim obowiązkach zgłoszenia, w zakresie, w jakim obowiązek ten powoduje, że pośrednik związany tajemnicą zawodową pod groźbą sankcji karnych na mocy prawa krajowego tegoż państwa członkowskiego, jest zobowiązany do ujawnienia innym pośrednikom, niebędącym jego klientami, informacji, które uzyskał w trakcie wykonywania swojego zawodu?
- 5) Czy dyrektywa 2018/822 narusza prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka, z uwagi na to, że obowiązek zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu pociągałby za sobą ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego pośredników i właściwych podatników, która nie byłaby racjonalnie uzasadniona i proporcjonalna w świetle zamierzonych celów i nie byłaby odpowiednia w świetle celu, jakim jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 139, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 64, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland
(Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – X/Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht**

(Sprawa C-639/22)

(2023/C 35/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie: